

да го въспре да не извърши едно голѣмо престѣпление. Вый придавате безмѣрно значеніе на любовта къмъ добродѣтеля и на страха да не оскърбите религіята.

„Доста е, рекохъ му азъ, че лъжата е лъжа за да не е достойна за единъ чловѣкъ, който говори въ присѣтствіето на боговетѣ, и длъжи сичко на истината. Който уязвява истинната, той оскорбява боговетѣ, и уязвява самага себеси, защото говори противъ съвѣстѣта си. Недѣйте Нарбале, ми предлага нѣщо което е недостойно за васъ и за мене. Ако боговетѣ иматъ милость къмъ насъ, тѣ знаѣтъ да ны отървѣтъ: ако ли искатъ да ны оставѣтъ да погинимъ, ный ще бждемъ съ смъртѣта си жертвы на истинната, и ще оставимъ на чловѣцитѣ примѣръ да предпочитатъ неукрызненната добродѣтель отъ дългия животъ. Мойтъ животъ е былъ вече много дълъгъ поради нещастіята си. Само за васъ, мой любезный Нарбале, моето сърце милѣ. Трѣбаше ли твоеото пріятелство къмъ единъ чужденецъ да ви бжде толкози гибелно!

„Ный са намѣрвахмы много време въ този видъ препирня: но найподиръ видѣхмы че доде единъ чловѣкъ, който тичаше зацѣхтѣнъ; той бѣше другій единъ царскый чиновникъ, който идяше отъ страна на Астарбея.

„Тѣзи жена бѣше прекрасна като богыня; тя съединяваше въ себеси сичкитѣ прелести на тѣлото и на духа; тя бѣше засмѣна, льстива и оболстителна. Съ таквызи измамливы прелести, тя имаше, като Сиренытѣ, сърце жестоко и пълно отъ злоба; но умѣяше да крые развратенитѣ си чувства чрезъ една дълбока хитрость. Тя знай да спечели сърцето на Пигмаліона чрезъ своята красота, чрезъ своето остроуміе, чрезъ своя сладкъ гласъ, и чрезъ гармоніята на своята мира. Пигмаліонъ, заслѣпенъ отъ една силна любовь къмъ нея, бѣше напустнѣлъ царицата Тофа, супругата си. Той не мисляше освѣнъ да задоволява страститѣ на честолюбивата Астарбея: любовта на тѣзи жена не му бѣ помалко гибелна отъ срамното му любостежаніе. Но ако и да питаяше толкози страсть къмъ нея, тя не осѣщаше къмъ него друго освѣнъ презрѣніе и отвръщаніе; тя крыяше истинскитѣ си чувства, и са показваше че не